

се завърнатъ на следния день. Следъ това спокойно се изгубиха въ гората.

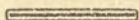
*

Останахъ пакъ самичъкъ на пустия пѣсъченъ брѣгъ. Дивацитѣ изпълниха обещанието си: върнаха се на следната утрина. Сега тѣ донесоха цѣлъ купъ хранителни нѣща. Следъ кратка закуска, поканиха ме да ги последвамъ, като имамъ пълна вѣра въ тѣхъ. Ние се промъквахме между гжститѣ храсти, които покриваха една урвичка. Уморенъ, азъ едва се влачехъ подиръ дивацитѣ.

Следъ кратко пѣтуване, достигнахме една малка полянка, въ която се издигаше висока кржгла колиба. Сега вече не ме вълнуваше по-нататъшната ми сждба. Подиръ дългото скитничество, презъ което не еднажъ дъждътъ ме бѣ мокрилъ до коститѣ, азъ имахъ едно едничко желание: да спя подъ покривъ.

Дивацитѣ ме приеха радушно.

Въ скоро време азъ се поправихъ отъ моето изтощение. Индиянцитѣ ми дадоха водачъ и съ негова помощъ достигнахъ наново населени области. По-късно азъ имахъ случай да се повърна и още единъ пѣтъ да посетя моитѣ избавители — сжщитѣ тѣзи индианци отъ девственитѣ гори.

Р. Поповъ.

Въ „Темната дупка“ при с. Карлуково.

У насъ, както мнозина знаете, се срѣщатъ много пещери и то изключително въ мѣста, дето има варовити скали или мрамори.

Днесъ тѣзи пещери служатъ за убѣжище на диви животни, а на много мѣста въ тѣхъ презимуватъ или презъ лѣтото пладнуватъ овце.

Нека посетимъ една отъ многобройнитѣ наши пещери. Такава ще изберемъ пещерата „Темната дупка“ при село Карлуково (Луковитко).

Почти слупениятъ ѝ отворъ води въ едно доста голѣмо разширение. То е високо и сухо, а зиме топло.

Влизаме по-навѣтре. Пещерата се разширява все повече и повече и навредъ царува гробна тишина. Само остритѣ цвърчения на прилепитѣ или капкитѣ на сълзещата отъ тавана вода отъ време на време нарушаватъ тишината.

Вървимъ по пода на пещерата, нѣкжде землестъ, нѣкжде каменистъ и нищо особено нѣма да забележимъ, ако не смѣтаме